

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532133072/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

– Og Smerten nu *Diones* Bryst forgifter,
Og hver en Kraft den dræber med sin Braad.
Den skaffer ingen Lindrøng sig i Graad,
Men hefter sig i Sjælens dybe Rifter.
Og Alt før hendes Øie Farve skifter,
Og Tanken, som har tabt Fornuftens Traad,
En anden Verden nu i hende bygger,
Beboet af Phantasiers lette Skygger.

Men Ingen Storme kruse dette Hav,
Hvor paa i Drømmens Baad hun stille seiler.
Paa Fladen hendes Hjerter reent sig speiler,
I Dybet hendes Sjæl sig maler af.
Og skjøndt det Sande hendes Blik forfeiler,
Det Skuffende dog Hvile hende gav.
Og skjøndt forladt af Livets friske Farve,
Sig Psyche rører let i Støvet Larve.

See, Nat det er – og hun paa Leiet ligger
Foruden Søvn, med Blikket heftet paa
Den milde Glands, som yndig Luna skikker
I blege Straaler, der til hende naae,
Der bort igjen som lette Aander gaee,
Naar frem med sorte Øine Natten kiger.
Hun bøier sig, som om hun tolke vil
De underfulde Straalers Vexelspil.

Og pludselig hun reiser sig og svæver
Igennem Salen ud med lette Skridt.
Altans Dør hun aabner – Luften hæver
De løste Løkker, som nu bølge frit;
Og Klædebonnet, foldent og hvidt,
For Nattevindens lette Aande bæver,
Der, hviskende med sagte Melodie,
Diones Kind og Øre gik forbi.